

CIUBOȚELELE OGARULUI

De unde avea Iepurele doi galbeni, nici eu nu știu! Dar povestea spune că, într-o toamnă, el pornise spre un iarmaroc vestit. De mult se gândea Iepurele că i-ar sta bine cu o pălărie albă cu pană de păun și cu o scurteică verde, dar nu pentru asta se grăbea el spre iarmaroc, ci ca să-și cumpere ceva pentru încălțat, că era desculț.

Începuseră ploile de toamnă, vântul împrăștia frunzele pe poteci și frigul prinse să-l strângă de picioare. De aceea, își înfundă pălăria veche până peste urechi, își strânse zăbunul pe trup și iuți pasul, ca să ajungă mai repede la iarmaroc.

Și cum mergea Iepurele uitându-se când în dreapta, când în stânga, ciulind urechile la orice foșnet, iată că mai spre seară se întâlnește pe o potecă cu Ogarul... Ogarul era gras, voinic, îmbrăcat într-o șubă călduroasă și purta în picioare niște ciuboțele noi-nouțe. După ce-și dădură binețe, ca doi călători de treabă, o porniră împreună prin desișul pădurii. Iepurelui i se scurgeau ochii după ciuboțelele Ogarului; pentru că tare mai erau frumoase, iar lui îi era strașnic de frig la picioare!

— Cât ai dat pe încălțări? întrebă sfios Iepurele.

— Doi galbeni, cât să dau! îi răspunse fudul Ogarul.

— Mă duc și eu la iarmaroc - adăugă Iepurele - să-mi cumpăr ciuboțele.

— Păi, tot acolo merg și eu, am treabă cu un negustor... Ciuboțele se găsesc câte vrei, numai bani să ai!

— Am doi galbeni, șopti Iepurele.

Ogarul nu spuse nimic, ci își răsuci vârful mustăților ca și cum lui nu i-ar fi păsat câți bani are Iepurele.

Și au mers ei așa, au mers, până s-a întunecat de-a binelea. Drumul nu-l mai vedeau bine. O ploaie rece și deasă se abătu în calea lor, de-i dârdâiau bietului Iepure dinții de frig.

— Uite ce zic eu, cumetre, vorbi Ogarul. Te văd desculț... și apoi e noapte și frig... Mai ai și bani la dumneata... Bani am și eu... și cine știe cu cine ne putem întâlni, că pădurea e plină de tâlhari.

Iepurele ciuli urechile, își strânse mai tare zăbunul, ca să simtă banii ce-i avea într-un buzunăraș la piept.

— Și ce-i de făcut atunci? întrebă el.

— Păi, de ce sunt pe lume hanuri? Pentru vreme de noapte, pentru adăpost. E pe aproape hanul Ursului. Eu zic să tragem la el, dormim și pornim mâine dimineață. Poate până atunci mai stă și ploaia...

Iepurele nu avu încotro și-l ascultă pe Ogar.

Scuturându-și luleaua de ușa hanului, Moș Martin îi primi bucuros:

— Ce vreme rea! Nu te-ar fi lăsat inima să lași pe cineva afară! Hei, și dumneata mai ești și desculț... treci colea lângă foc, de-ți mai încălzește picioarele!

Iepurele se apropie zgribulit de vatră. În afară de ei și hangiu nu mai era nimeni la han. Moș Martin ieșea din când în când afară și se uita de-a lungul drumului, să vadă de nu cumva se mai îndreaptă spre hanul lui niscaiva călători.

— Eu zic să cerem ceva de mâncare – șopti Ogarul – și udătură.

— Cere dumneata, cumetre. Mie nu mi-e foame. Și apoi nu am nici mărunțiș. Că dacă schimb un galben, rămân toată iarna desculț.

— Hei, că ciudat mai ești, cumetre! Dar cine ți-a cerut, mă rog, să-ți schimbi galbenii? Pentru plată am eu bani destui. Că doar nu mă voi lacomi la un sărac ca tine...

Și, întorcându-se Moș Martin în han, Ogarul spuse:

— Ei, Moș Martine, dă-ne ceva de îmbrăcat și de băut!

— Am niște plăcintele...

— Aș mânca și eu din ele!

— Am friptură, faguri de miere și vin de stafide...

— Dă-ne de toate și din toate, cumetre, spuse Ogarul lingându-și buzele. Moș Martin își puse șorțul dinainte, ca un hangiu adevărat ce era, și prinse a aduce bunătățile. Ogarul începu să înghită cu lăcomie, bucată după bucată. Iepurele se rușina și abia-abia gustă și el o bucățică de plăcintă cu varză. Și poate n-ar fi gustat deloc dacă nu l-ar fi poftit Ogarul:

— Mănâncă, cumetre, că de la dumneata mănânci.

Ogarul parcă nu mâncase de o lună, așa-i trosneau fălcile și-i umbla limba în gură. Până să-și fumeze Moș Martin luleaua, Ogarul mâncă toată mâncarea din han. La urmă ceru o cană cu vin de stafide, pe care o bău pe nerăsuflăte. Iepurele se uita mirat. Se minuna și Moș Martin.

— Măi, măi, încă n-am văzut un drumeț mai flămând ca dumneata... Să-ți fie de bine, Ogarule! Și acum, vorba ceea: „Frate, frate, da' brânza-i cu bani”. Ați mâncat și băut numai bine de doi galbeni.

Ogarul prinse a se căuta prin buzunări. Căută prin buzunări la pantaloni, căută în șubă, dar degeaba căuta: nu avea nici un ban. În cele din urmă, spuse Iepurelui:

— Plătește dumneata, cumetre!

— Cum să plătesc? Așa ne-a fost vorba?

— Plătește, că am uitat punga acasă. Îți dau eu banii la iarmaroc. Am să mă împrumut de la un prieten negustor...

— Cum? Vai, ce să mă fac?! Să rămân desculț?

Ogarul începu să râdă pe sub mustăți. Moș Martin își ieși din fire.

— Mie să nu-mi umblați cu d-astea! Plătiți, că altfel am eu ac de cojocul vostru!

— El m-a poftit și la han, el m-a poftit și la masă, spuse chicotind Ogarul. El să plătească...

— Nu-i adevărat, Moș Martine. Eu n-am mâncat mai nimic. Vine iarna și, dacă plătesc, rămân desculț...

— Ei, că doar n-oi încălța eu toți desculții din lume! Că a mâncat și băut Ogarul e drept, dar lucru curat aicea nu-i... Acum îmi

dau eu seama ce fel de mușterii îmi sunteți! V-ați sfătuit să-mi faceți pagubă... Și Moș Martin apucă un ciomag, pe care îl ținea pitit după ușa pentru asemenea călători, și îl ridică spre Ogar.

Ogarul îl arătă pe Iepure. Iepurele, văzând ciomagul, începu să tremure de frică. Și, de voie, de nevoie, scose din buzunar băsmăluța în care avea legați cei doi galbeni și plăți Ursului. Moș Martin se uită la ciuboțelele Ogarului, apoi la picioarele goale ale Iepurelui, mârâi ceva și luă galbenii. Ogarul își șterse mustățile, se culcă și adormi fără grijă.

Moș Martin, văzând că nu mai vine nimeni la han, se duse și el în odaia lui să se întindă puțin pe o laviță. Numai Iepurele nu se culcă. Cum putea să doarmă? Rămăsese fără bani... Și de afară vântul se audea mai furios și ploaia bătea în ferestre.

De necaz Iepurele începu să plângă pe înfundate. Cum de se lăsase păcălit de Ogar? Ofta și se gândea că în curând va veni iarna... Vor fi viscole și zăpezi mari... Va fi mult mai frig, iar el va umbla zgribulit și desculț... Ogarul sforăia într-o odaie. Moș Martin în alta, numai pe bietul Iepure nu-l prindea somnul.

Și a stat Iepurele, a stat până la miezul nopții. Și s-a tot gândit și răzgândit, ce să facă, ce să dreagă? Parcă vedea cum desfăcuse băsmăluța și-i dăduse lui Moș Martin banii... Cum Ursul stătuse o clipă pe gânduri, uitându-se când la ciuboțelele ogarului, când la picioarele lui, de parcă ar fi voit să-i spună ceva. Ce anume? Deodată, în mintea Iepurelui se făcu lumină. Își șterse lacrimile și intră în odaia Ogarului. Ciuboțelele erau puse lângă sobă, să se usuce. Nu mai stătu pe gânduri... încălță ciuboțelele Ogarului, pași încet, ieși din han și ține-o, băiete, tot într-o fugă.

„Dacă le-am plătit eu, sunt ale mele, doi galbeni fac, doi galbeni mi-a mâncat Ogarul”, se gândea Iepurele, afundându-se tot mai mult și mai mult în pădure și-n noapte.

Spre ziuă, se trezi Ogarul și voi să se încalțe, dar ia ciuboțelele de unde nu-s! Moș Martin, ivindu-se în prag, dădu râzând din umeri. Ogarul nu mai zăbovi la han, ci porni să-și caute încălțările. Se cunoșteau bine urmele din noroi și începu Ogarul a fugi și a fugi pe urmele Iepurelui. La început îi venea tare greu, el era

gras, de abia se mișca, dar încetul cu încetul prinse a se subția de alergătură.

Nu după multă vreme îl zări pe Iepure pe un deal. Ține-te după el!

Au fugit, au tot fugit prin păduri, peste ogoare, peste dealuri, hăt în zare. Ogarul găfâia și se subția. Iepurele tot mai sprinten se făcea.

Trecu toamna, trecu iarna, veni primăvara, apoi veni și vara și fuga lor nu mai contenea.

Se zice că pe Iepurele din poveste Ogarul nu l-a putut prinde.

Dar, de atunci, cum vede ogarul un iepure, cum se ia după el, cu gândul să-l prindă și să-l descalțe.